

היד רועדת לכתוב על יוחאי שאיננו עוד, כי אי אפשר להשלים עם הידיעה הנוראה הזאת. הייתכן שבכל מאורע ציבורי יוחאי לא יהיה... הלא תמיד היה הרוח החיה והפעילה, הבולט באירגון ובהכונה. לבוש בחולצה צחורה קרנו פניו, והיה עונג רב להביט בו. קשה לחשוב על כך.

הודות לקשר שלי בעבודת המכונות החקלאיות והטרקטורים, יצא לי להפגש לעיתים קרובות עם יוחאי ולהיווכח בכושר השיקול וההגיון שחונן בהם. במיוחד עשתה עלי רושם יכולתו להקשיב לאשר השני אומר, כי זאת תכונה מיוחדת.

בליל שבת, האחרון לפני הקרבות, בבואו לביקור חטוף – כן, זה היה הביקור האחרון – זכיתי להיות בחברתו ולהקשיב לאשר הסביר בכשרון, בהגיון ובבטחון. חשבתיו: עם כאלה, אין אומיב שלא ננצח אותו. אכן, ניצחנו במלחמה, אבל שילמנו מחיר יקר ביותר. תחסר לנו, יוחאי – למשפחתך, לחבריך, לידידיך ולחברה כולה.

יהא זיכרך ברוך.